H4487

شاہنامۂ فردوسی

جلد اول

مصنفہ حکیم ابوالقاسم فردوسی

H4487

شاہنامۂ فردوسی

جلد اول

مصنفہ حکیم ابوالقاسم فردوسی

بسم الله الرحمن الرحیم

بنام خداوند جان و خرد | کزین برتر اندیشه برنگذرد | خداوند نام و خداوند جای | خداوند روزی ده رهنمای

خداوند کیوان و گردان سپهر | فروزنده ماه و ناهید و مهر | زنام و نشان و گمان برتر است | نگارنده بر شده گوهر است

زبیر و کمان افزینده را | نه بینی مرنجان دو بیننده را | نه اندیشه یابد بدو نیز راه | که او برتر از نام و از جایگاه

نه بینندگان | چنان دان که هرگز نیابند دید | توهم دان که هرگز نیابد پدید | سخن هرچه از کوهران بگذرد | نیابد بدو راه جان و خرد

خرد را و جان را یکی بنگری | در اندیشه شخصی یکی انگری | خرد کو سخن برگزیند همی | همان را ستاید که پیند همی

ستودن نداند کس او را که است | میان بندگی را بیاید بدست | که او قادر و حی و فرمان رواست | همه هست از هستی اوست راست

بدین آلت و رای و جان و زبان | ستود افریننده را چون توان | بستیش باید که خشنود شوی | ز کردار و پیکار یکسو شوی

پرستنده باشی و جوینده راه | بتر ز فی نفرمانش کردن نگاه | ازین پرده برتر سخنگاه نیست | بستیش اندیشه را راه نیست

تو انا بود هر که دانا بود | ز دانش دل پیر برنا بود | کنون تا چه داری بیار از خرد | که کوشش ستاینده زان برخورد

بسم الله الرحمن الرحیم

بنام خداوند جان و خرد | کزین برتر اندیشه برنگذرد | خداوند نام و خداوند جای | خداوند روزی ده رهنمای

خداوند کیوان و گردان سپهر | فروزنده ماه و ناهید و مهر | زنام و نشان و گمان برتر است | نگارنده بر شده گوهر است

زبیر و کمان افزینده را | نه بینی مرنجان دو بیننده را | نه اندیشه یابد بدو نیز راه | که او برتر از نام و از جایگاه

نه بینندگان | چنان دان که هرگز نیابند دید | توهم دان که هرگز نیابد پدید | سخن هرچه از کوهران بگذرد | نیابد بدو راه جان و خرد

خرد را و جان را یکی بنگری | در اندیشه شخصی یکی انگری | خرد کو سخن برگزیند همی | همان را ستاید که پیند همی

ستودن نداند کس او را که است | میان بندگی را بیاید بدست | که او قادر و حی و فرمان رواست | همه هست از هستی اوست راست

بدین آلت و رای و جان و زبان | ستود افریننده را چون توان | بستیش باید که خشنود شوی | ز کردار و پیکار یکسو شوی

پرستنده باشی و جوینده راه | بتر ز فی نفرمانش کردن نگاه | ازین پرده برتر سخنگاه نیست | بستیش اندیشه را راه نیست

تو انا بود هر که دانا بود | ز دانش دل پیر برنا بود | کنون تا چه داری بیار از خرد | که کوشش ستاینده زان برخورد

چه گفت این سخن کو بجای خرد — کشایش در آموختن جست و گفت — که داند نیاز کشا را بفرمود

کنون ای خردمند فاضل بخرد — بدین جایگه گفتن اندر خورد — خرد برتر از هرچه ایزد بداد — ستایش خرد را به از رای داد

بخرد رهنمای و خرد دل گشای — خرد دست گیرد بهر دو سرای — از و شادمانی و هم زو غمست — از و بر فزونی و هم زو کمست

خرد تیره و مرد بی‌هوش روان — ورا دشمن آید همیشه روان — بهیوار و دیوانه خواند ورا — همان خویشتن پیشگانه داند ورا

از و یابی بهتر دو سرا ارجمند — گسسته خرد پای دارد ببند — خرد چشم جانست چون بنگری — تو بی چشم روشن جهان کوری

بخرد توان داد و آسایش آرام — نگهبان جان و روان را خرد — سپاس تو بیشست و کوشش فزود — کزین سه رسد نیک بد بیکران

خرد راه جان تو را کرد راست — وگرنه بستیغ کژی بکاست — از ین پس بکوشم که دانش فزود — از ین پس بکوشم که کژی بکاست

تو بی کز نبودن بکردار جان — شناسنده آشکار و نهان — بگفتار دانندگان رای جوی — به گیتی بپوی و بهر کس بکوی

ز بهر دلش چون بسخن بنگری — ز آموختن یکزمان نغنوی — چه و بید آرمید ز شاخ سخن — کسی کو خرد راند او زین سخن

ز آغاز باید که دانی درست — سرمایهٔ گوهران از نخست — اندر آفرینش عالم دو بیان ترکیب — سرمایهٔ گوهران از نخست

که بیزدان نزادند چیز خرد — بدان تا توانایی آرد پدید — ورزد مایه گوهر آمد حصار — بر او روز و شب رنج و بیل روزگار

یکی آتشی برشده تابناک — میان آب و باد اندر برش ترک — نخستین که آتش زجنبش دمید — ز گرمیش پس خشکی آمد پدید

وزان پس ز آرام سردی نمود — ز سردی همان باز تری فزود — چو این چار گوهر بجای اندند — ز بهر سپنجی سرای آمدند

کزین خاک اندر درخت آفرید — زهر گونه کردن بر او بر دمید — پدید آمد این گنبد تیز رو — ره نو نو

ابر باد و مه نعت شش گانه خوانی — گرفتند هر یک برو اوجای — ز درد بخشش و داد آمد پدید — همه زندگانی ز خویش آمد پدید

ملکها یکاندر دگر بسته شد — بجنبید چون کار پیوسته شد — زمین را بلندی بند جایگاه — یکی مرکز تیره بود و تباه

ستاره بسر بر شکفتی فزود — بخاک اندرون رهنمونی فزود — چو دریا و چون دشت و چون کوه و راغ — جهان بند بگذار و رو شو بباغ